

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 700/2022-4

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, Veľký dvor 12, Želiezovce, proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 2T/49/2021 z 20. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Z obsahu napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým sa ústavný súd oboznámil vo verejne prístupnej databáze na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, vyplýva, že sťažovateľ ním bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na 8 rokov. Zároveň okresný súd zrušil výroky o treste uložené sťažovateľovi skoršími rozsudkami, a to rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 2T/30/2013 zo 4. apríla 2016, právoplatným 4. apríla 2016, rozsudkom okresného súdu č. k. 4T/37/2016 z 21. septembra 2017, právoplatným 7. marca 2018, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 1To/87/2017 zo 7. marca 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Sťažovateľovi bol tiež uložený ochranný dohľad na tri roky a povinnosť nahradiť škodu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na skutočnosť, že okresný súd pri ukladaní súhrnného trestu potupoval podľa § 42 Trestného zákona, zrušil výroky o treste skorších odsudzujúcich rozsudkov, avšak nezrušil trestajúce výroky rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 4T/66/2020 a rozsudku okresného súdu č. k. 1T/169/2010. Zdôrazňuje, že pokračovací skutok, za ktorý bol napadnutým rozsudkom okresného súdu odsúdený, bol spáchaný v rokoch 2010 a 2011. Preto má „dojem“, že okresný súd porušil viaceré ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), a žiada o vyslovenie porušenia svojich označených práv.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavná sťažnosť neobsahuje niektoré zákonom ustanovené náležitosti. Sťažovateľ, ktorý nespĺňa povinnosť byť právne zastúpený advokátom, neuviedol dátum narodenia, nesformuloval návrh na rozhodnutie vo veci samej a k ústavnej sťažnosti nepriložil fotokópiu napadnutého rozsudku okresného súdu. Napriek tomu ústavný súd nepristúpil k odstraňovaniu popísaných nedostatkov, keďže dostatočne zrozumiteľné a nepochybné označenie zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu sťažovateľových práv, umožňuje prijať rozhodnutie v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti.

5. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť právnej (súdnej) ochrany, a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

6. Podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

7. Rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvého stupňa. Sťažovateľ ako obžalovaný mal právo podať proti nemu odvolanie predstavujúce prostriedok ochrany jeho práva na obhajobu i práva na spravodlivý proces. Uvedeným právam by následne poskytoval ochranu súd vyššieho stupňa konajúci o odvolaní. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti neuviedol ani preukázal, že by opravný prostriedok proti napadnutému rozsudku podal, preto ústavný súd nemôže konštatovať, že

využil prostriedok nápravy relevantný z pohľadu § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavnú sťažnosť tak ústavný súd odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by sťažovateľ odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal, potom by bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2022

Peter Straka
predseda senátu